

Nederlands Jeugd Strijkorkest speelt fris bekend werk

Heel professioneel optreden

DOOR YNSKE GUNNINK

HAARLEM - In de Janskerk is een kleine tentoonstelling ingericht van oude platen en boeken voor de jeugd van de Haarlemse uitgeverij I. de Haan. Een mooi decor voor het Nederlands Jeugd Strijkorkest dat er deze vrijdag een concert geeft waar de vonken vanaf vliegen.

Achter de glazen wand die de zaal scheidt van de provisorische kleedkamer is het een kakofonie van riedels, toonladders en halve vioolconcerten. Tot het geluid overgaat in een steeds unisoner klinkende A: er wordt gestemd. Als het orkest zit, begint dirigent Bas Wiegers met een anekdote. „Hendrik Andriessen schijnt nog journalist bij Haarlems Dagblad te zijn geweest, maar werd ontslagen omdat hij verzuimde te melden dat de Titanic gezonken was.”

De sfeer is ontspannen, maar zodra er gespeeld wordt, is er opperste concentratie. Andriessens Kuhnauvariaties klinken helder en warm. Het orkest is mooi in balans, niet alleen qua klank maar ook in dynamiek en tempo.

Het overbekende werk klinkt fris door de muzikale onbevangenheid waarmee het wordt gespeeld. Britten's Serenade voor tenor, hoorn en strijkers (1943) hoor je juist weinig. Tenor Marcel Beekman en hoor-

Strijkers in de Janskerk.

FOTO UNITED PHOTOS/ROBERT VAN RIJN

nist Pieter Hunfeld voeren dit fascinerende werk prachtig uit. Oude Engelse liederen worden becommentarieerd door de hoorn. De strijkers begeleiden of lijken juist een eigen werk te spelen. Lastig, maar knap gespeeld door een alert orkest. De Serenade voor strijkorkest van violist Josef Suk uit 1892 is een überromantisch stuk, vol Sturm

und Drang, dat van alle spelers veel inzet vraagt. Wiegers is ook violist. Dat kun je horen. Hij haalt alles uit zijn strijkers. Ze durven te spelen, zijn vertrouwd met hun instrument en met de muziek. Ze kijken, luisteren, hebben voortdurend contact. In de ijle hoogten kan het nog wat zuiverder, maar aan virtuositeit is geen gebrek. De

beide bassisten zijn een genot om te horen en te zien. Ze spelen spatzuiver en spatgelijk, bewegen mee, plaatsen hun pizzicati pietje precies. Suks Serenade zit vol clichés maar het gaat nergens over de top omdat het orkest geduld heeft bij de opbouw van crescendo, beheersing toont bij de decrescendi. Heel professioneel.